

Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Komentář

Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich Komentář Autoři: David Bohadlo, Jan Brož, Stanislav Kadečka, Petr Průcha, Filip Rigel, Vít Šťastný Wolters Kluwer ČR, a. s., 2018,...

Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich Komentář

Autoři: David Bohadlo, Jan Brož, Stanislav Kadečka, Petr Průcha, Filip Rigel, Vít Šťastný Wolters Kluwer ČR, a. s., 2018, 700 stran

Publikaci je možné zakoupit >>> [zde](#).

Ukázka z publikace

§ 25

Nutná obrana

(1) Čin jinak trestný jako přestupek není přestupkem, jestliže jím někdo odvrací přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný zákonem.

(2) Nejde o nutnou obranu, byla-li tato obrana zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku.

K § 25

Okolností vylučující protiprávnost (a to okolností obvykle, z důvodů dále uvedených, vnímanou jako privilegovanou) je dále jednání či opomenutí (čin) v „nutné obraně“. Tím se rozumí čin (jinak trestný), jímž osoba **odvrací přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný zákonem**.

Zákon takto (obdobně jako v případě krajní nouze; v případě střetu vícera zákony chráněných zájmů) umožňuje v konkrétní situaci chránit (útokem napadený) zákonem chráněný zájem obětováním jiného (útočnickova) zákonem chráněného zájmu (nejde-li však o postup vymezený v odst. 2), a to právě za účelem odvrácení (protiprávního) útoku. Obecně lze tedy uvést, že nutná obrana je uplatněním práva proti bezpráví, kdy svépomoc nahrazuje nedostatek ochrany zájmů chráněných zákonem ze strany veřejné moci (nahrazuje vlastně zásah veřejných orgánů) (Šámal a kol., 2012, s. 399).

Podstatou nutné obrany je přitom odvrácení nebezpečí, které vzniká útokem směřujícím proti zájmu chráněnému zákonem, a to činem, který by jinak byl trestným jako přestupek, namířeným proti útočnickovi (srov. shrnutí ustálené trestněprávní judikatury usnesením NS 6 Tdo 66/2007).

Při dodržení podmínek a mezi nutné obrany není pak čin útok odvracející (bránící se) osoby přestupkem (neb tato osoba chrání právním řádem chráněný zájem, nejedná tedy v rozporu, nýbrž v souladu s ním, protože nemůže být její jednání protiprávní). Přitom je třeba vycházet ze zásady, že riziko vyvolané útokem by měl nést útočník, a nikoli obránce. Útočník svým jednostranným jednáním totiž vyvolal situaci, za které bylo použito nutné obrany, a proto by se ustanovení o nutné obraně

mělo uplatňovat ve prospěch obránce co nejvýrazněji a co nejšířeji (samozřejmě v souladu se zákonem), neboť jen tak se bude posilovat vůle všech řádných občanů odvracet přímo hrozící nebo trvající útoky na zájmy chráněné zákony (Šámal a kol., 2012, s. 399).

Na rozdíl od krajní nouze tu ovšem již v principu nehraje roli poměr (útokem) napadeného a (obranou) obětovaného zákonem chráněného zájmu (princip proporcionality), byť toto pravidlo rozhodně nelze vnímat absolutně (dále viz výklad k odst. 2). Jsou-li ovšem při nutné obraně zasaženy (též) zájmy třetích osob, je k beztrestnosti osoby útok odvracející (bránící se) nutné, aby ohledně těchto třetích osob byly splněny podmínky krajní nouze (srov. § 24).

K odst. 1

K tomu, aby byl čin spáchán jako nutná obrana, musí být zároveň (kumulativně) splněny následující podmínky:

1. Činem se odvrací útok na zájem chráněný zákonem.

Ke splnění této podmínky je tedy zapotřebí, jednak aby šlo o útok na zájem chráněný zákonem, jednak (současně) aby byl předmětným činem odvracen.

Útokem se rozumí jednání osoby (konání nebo i opomenutí), které je vědomé (úmyslné či i jen nedbalostní) a protiprávní (nedovolené; mířící proti některému zájmu chráněnému zákonem); srov. NSS 1 As 1/2008-172. Jeho závažnost však nesmí být jen zcela nepatrná, neboť pak by se nejednalo o útok ve smyslu tohoto zákona. Útokem pak naopak není např. nebezpečné chování zvířete [není-li v daném momentě ono zvíře v postavení (živého) nástroje (zbraně) člověka].

Tento pojem je tedy chápán úžeji než pojem nebezpečí (pro účely krajní nouze, k tomu srov. § 24).

Spornou a problematickou otázkou přitom je, zda může jít i o útok právnické osoby (srov. § 20 a § 21), osoby nepřičetné (tedy toho, kdo pro duševní poruchu v době útoku nemohl rozpoznat protiprávnost svého jednání nebo své jednání ovládat; srov. § 19), dítěte či osoby jednající ve skutkovém omylu (srov. § 16). Přikláníme se (především s ohledem na shora vymezenou podstatu nutné obrany, zahrnující v to i objektivní charakter protiprávnosti) k názoru, že tomu nic nebrání (což má praktický dopad především v rovině oné privilegovanosti nutné obrany vůči krajní nouzi, tedy v absenci požadavků proporcionality a subsidiarity). K tomuto závěru ostatně dospěla i doktrína trestněprávní (srov. Šámal a kol., 2012, s. 401), byť nutno dodat, že pro oblast správněprávní je tato otázka o to složitější, že se tu nutnou obranou odvrací útok na zájem chráněný jakýmkoliv zákonem.

Ostatně publikovaná správněprávní judikatura dospěla k odlišnému závěru: „Předpokladem nutné obrany je útok osoby způsobilé být odpovědnou za přestupky. Proti útoku osoby, která není odpovědnou ve smyslu § 5 zákona č. [200/1990](#) Sb., o přestupcích, za svá jednání, se lze bránit jen v rámci krajní nouze podle § 2 odst. 2 téhož zákona“ (NSS 1 As 1/2008-172).

Nebude však naopak nutnou obranou (na rozdíl též od situace vyprovokovaného útoku), pokud je onen útok vyvolán bránící se osobou právě za účelem oné zdánlivé nutné obrany („obranného jednání“).

Převažuje přitom názor, že takový útok musí být skutečný (objektivní), nikoliv jen domnělý (subjektivní – takový, jenž existuje jen v představě osoby, která jej odvrací): Základním zákonným předpokladem pro posouzení určitého jednání jako nutné obrany podle § 2 odst. 2 písm. a) zák. č. [200/1990](#) Sb. je splnění základní zákonné podmínky, tj. musí existovat trvající útok na zájem chráněný zákonem. Takový útok musí mít určité znaky, ke kterým právní teorie řadí reálnou

existenci útoku, protiprávnost a nebezpečnost pro společnost, bezprostřední hrozbu nebo trvání a zaměření na zájem chráněný trestním zákonem. Musí se jednat o reálné ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem, přičemž toto ohrožení bylo vyvoláno protiprávním jednáním fyzické osoby a je určitou měrou nebezpečné pro společnost. Útok musí skutečně existovat reálně, nikoliv pouze ve fantazii obránce, pokud takový reálný útok chybí a existuje pouze v představě obránce, jedná se o domnělou (putativní) nutnou obranu. Útok musí být protiprávní, protože jen takové jednání ospravedlňuje obranu proti útočníkovi. Obdobné závěry ostatně sdílí i judikatura a literatura trestněprávní. Nadto, jednání v nutné obraně musí být přímo zaměřeno na odvrácení uvedeného útoku, tj. mezi tímto jednáním a útokem musí existovat nejen bezprostřední souvislost, ale musí se jednat o takovou obranu, aby byla vůbec způsobilá útok odvrátit (KS Hradec Králové 52 Ad 10/2014-77).

Nebezpečí se činem odvrací v rámci nutné obrany, pokud takto osoba jedná vědomě, tzn. vědomě odvrací (přímo hrozící nebo trvajících) útok na zájem chráněný zákonem. Obrana tu přitom směřuje proti útočníkovi.

Zájmem chráněným zákonem je pak (zde opět v kontrapozici k úpravě a judikatuře trestněprávní, kde se jím rozumí toliko zájem chráněný trestním zákoníkem, mj. i s ohledem na zásadní odlišnost systému trestního práva a systému správního práva) třeba rozumět zájem chráněný jakýmkoliv zákonem, a to i v souladu s principem jednoty právního řádu.

Není tu přitom každopádně (obdobně jako u krajní nouze) relevantní, zda jde o zájem osoby jednající v nutné obraně či kohokoliv jiného (je-li takový zájem chráněn zákonem). Onen druhý případ se obvykle označuje jako pomoc v nutné obraně (a uplatní se též bez ohledu na to, zda se osoba, vůči níž útok směřuje, sama brání či nikoli).

Naproti tomu nutná obrana v zásadě nepřichází v úvahu vůči tomu, kdo sám (oprávněně) jedná v nutné obraně či krajní nouzi, případně jinak právně dovoleně, tzn. vůči výkonu práva či povinnosti (neboť je svou povahou vždy odvrácením protiprávního útoku). Proti jednání v nutné obraně není nutná obrana přípustná (NS 4 Tz 40/78 - Rt 9/1980).

Podstatnou otázkou je v této souvislosti možnost nutné obrany vůči úkonům úředních osob. V principu je samozřejmě vyloučena, neboť úkony úředních osob jsou výkonem jejich pravomoci. Judikatura zdůrazňuje povinnost podrobit se zásahu, nikoli nejprve hodnotit jeho zákonnost. (Viz usnesení I. ÚS 263/97.) V úvahu by přicházela výjimka pouze v některých případech zjevného excesu zasahující úřední osoby (např. při absolutním nedostatku pravomoci nebo v případě zcela evidentní nepřiměřenosti, s níž by byl donucovací úkon prováděn). Tyto otázky však nebyly dosud podrobněji teoreticky rozpracovány (Staša in Hendrych a kol., 2012, s. 261). Srov. též NS 6 Tz 70/79 - Rt 47/1980.

2. Takový útok přímo hrozí nebo trvá.

Ke splnění této podmínky je zapotřebí, aby šlo o útok (na zájem chráněný zákonem), jenž přímo (bezprostředně) hrozí nebo dokonce trvá.

Útok přímo hrozí, pokud hrozí přímo, bezprostředně, nesmí již pominout a nesmí také hrozit teprve v nikoli bezprostřední budoucnosti (srov. obdobně ke krajní nouzi NSS 7 As 17/2005-98).

Nepůjde tedy o nutnou obranu, pokud útok buď byl již ukončen, nebo naopak hrozí teprve někdy v (nikoliv bezprostředním) budoucnu. Ukončením útoku se přitom standardně rozumí okamžik, kdy pomíjí nebezpečí pro napadené zájmy anebo tyto zájmy jsou již definitivně porušeny a nehrozí nebezpečí dalších škod.

K odst. 2

Nutná obrana je (oproti krajní nouzi) okolností vylučující protiprávnost privilegovanou. Je tomu tak proto, že postihuje útočníka, tedy toho, kdo nebezpečí vědomě vyvolal. Jakkoliv však osoba odvrací přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný zákonem, nepůjde o nutnou obranu, pokud je tato zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku.

Zákon tedy (na rozdíl od „obecné“ krajní nouze) neomezuje institut nutné obrany principy subsidiarity a proporcionality, nýbrž toliko stanoví, že nesmí být **zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku**. Nutná obrana tedy není posuzována ani z hlediska svých alternativních variant (jiných způsobů odvrácení útoku), ale ani z hlediska závažnosti následků (hrozící a způsobené újmy).

Zákonodárcem užitá slova **zcela zjevně** nutno interpretovat tak, že onu (ne)přiměřenost (způsobu útoku) je třeba vnímat a hodnotit subjektivně, tedy pohledem obránce, jak se jemu jevila v době přímo hrozícího nebo trvajícího útoku. Porovnávat je přitom v zásadě (z hlediska **způsobu útoku**) třeba intenzitu, resp. invazivnost útoku a intenzitu, resp. invazivnost obrany (v zásadě pouze toto musí brát obránce v úvahu). Slovy „způsob útoku“ se přitom rozumí kompletní nebezpečnost útoku.

Jestliže nutná obrana ve vztahu ke způsobu útoku nesmí být zcela zjevně nepřiměřená, pak *a contrario* platí, že může být nepřiměřená nebo i zjevně nepřiměřená. Pojem „zcela zjevně“ je tu nutno vykládat v subjektivním pojetí, tedy tak, že podmínky se posuzují podle toho, jak se jevíly zejména bránící se osobě, což dává soudu možnost, aby jednak posuzoval podmínky nutné obrany s určitou velkorysostí, jednak aby tyto podmínky zvažoval především z hlediska představ osoby, která se brání. Při zkoumání přiměřenosti nutné obrany je třeba vždy pečlivě uvážit všechny rozhodné okolnosti případu v celém jeho vývoji v konkrétním čase a na konkrétním místě, a to vždy se zřetelem k subjektivnímu stavu osoby, která odvracela útok, tj. podle toho, jak se čin útočníka jevil tomu, kdo jej odvracel (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2014, sp. zn. 5 Tdo 1283/2014). Při hodnocení rozhodných okolností, za kterých k útoku došlo, i charakteru tohoto útoku hraje roli nejen samotný fakt, jakým způsobem byl útok veden. Důležitá je i osoba útočníka, jeho vlastnosti a úmysly, které se při útoku projeví, hrozící součinnost dalších osob doprovázejících útočníka, případně použití zbraně, jakož i další okolnosti, za nichž byl útok spáchán, za podmínky, že je lze zahrnout pod pojem „způsob útoku“ a že byly známé i zcela zjevně poškozenému obránci (srov. Šámal a kol., 2012, s. 406). (KS Hradec Králové 52 A 61/2016-81.)

Čin naopak zůstává protiprávním a může vyvolat správněprávní odpovědnost (odpovědnost za přešupek), pouze pokud je tu zcela zjevně (očividně, nepochybně) výrazně hrubý nepoměr mezi intenzitou obrany a intenzitou útoku (exces intenzivní). Stejně tak tomu bude i v případě, kdy by šlo o obranu vůči útoku, jenž přímo nehrozí ani netrvá (exces extenzivní).

Nadto pak judikatura i odborná literatura povětšinou konstatují, že: Neznamená to ovšem, že poměr mezi ohroženým a obětovaným právním statkem (chráněným zájmem) již nyní nehraje vůbec žádnou roli, poněvadž zde musí být jistý korektiv v případech mimořádného nepoměru ohrožených a obětovaných zájmů. Nutná obrana není proto zpravidla vyloučena neúměrností mezi napadeným a obětovaným zájmem, neboť je možno beztretně chránit i zájem nižší kategorie nebo v konkrétním případě méně závažný, a to i obětováním zájmu vyššího nebo v daném případě významnějšího (Šámal a kol., 2012, s. 399).

Nicméně dle § 39 písm. b) jako k polehčující okolnosti se přihlédne zejména k tomu, že pachatel spáchal přešupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost. Dále pak dle § 44 odst. 1 písm. d) pokutu lze uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby

pokuty, jestliže pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.

Vybočení (exces, ať již bude intenzivní, či extenzivní) z mezí nutné obrany (obdobně jako krajní nouze atd.) tedy v zásadě již nemá dopad na základy odpovědnosti za přestupky (snad s výjimkou míry zavinění), projeví se však v následcích odpovědnosti za přestupky.

Opět přitom platí, že uplatňování těchto principů není ani zdaleka jednoduché (v oblasti nekodifikovaného a mimořádně obsáhlého správního práva obzvláště) a vždy při něm bude třeba pečlivě posoudit veškeré konkrétní okolnosti.

Judikatura:

Pro posouzení, zda pachatel jednal v nutné obraně či nikoli, je třeba objasnit, proti čemu, tj. proti jakému útoku na zájmy chráněné trestním zákonem obrana směřovala. Dále je nutno stanovit obsah obrany a její hranice. Přitom platí, že nutná obrana je vyloučena, byla-li zcela zjevně nepřiměřená povaze a nebezpečnosti útoku. Nepoměr obrany a útoku musí být očividný a mimořádně hrubý. Pokud nejsou splněny všechny podmínky nutné obrany, jde o vybočení z jejích mezí. Teorie a praxe rozlišují exces intenzivní - co do míry obranného zákroku, kdy obrana je zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku, a exces extenzivní - co do doby obranného zákroku. Pachateli, který vybočil z mezí nutné obrany, se přičte obecná polehčující okolnost. **(nález Ústavního soudu ze dne 1. 4. 2004, sp. zn. IV. ÚS 433/02)**

Význam úředního záznamu o podaném vysvětlení dle § 61 zákona č. [273/2008](#) Sb., o Policii České republiky, spočívá v přestupkovém řízení v tom, že na jeho základě si může správní orgán předběžně vyhodnotit relevanci případné svědecké výpovědi dané osoby z hlediska skutečností, které je třeba v konkrétním řízení o přestupku prokazovat. Při samotném výslechu svědka (obviněného) však nesmí být úřední záznam o podaném vysvětlení čten namísto výpovědi svědka (obviněného).

V situaci, kdy cestující nepředloží platnou jízdenku a následně nesplní ani sekundární povinnost dle § 37 odst. 5 písm. d) zákona č. [266/1994](#) Sb., o dráhách, totiž povinnost dle výzvy pověřené osoby buď následovat ji na vhodné pracoviště veřejné správy ke zjištění totožnosti, anebo setrvat na vhodném místě do příchodu osoby oprávněné zjistit totožnost cestujícího, útočí na zájem chráněný zákonem, kterým je ochrana majetkových práv provozovatele. V takovémto případě je nutná obrana ze strany revizora nebo jiné pověřené osoby přípustná, a to možností odvrátit tento útok zadržením cestujícího, který se pokouší utéct, a uniknout tak následkům jízdy bez platné jízdenky [§ 2 odst. 2 písm. a) zákona č. [200/1990](#) Sb., o přestupcích]. **(rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, čj. 1 As 34/2010-73)**

O nutnou obranu podle zákona o přestupcích nejde jen tehdy, byla-li obrana zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, čj. 1 As 35/2008-51)

Předpokladem nutné obrany je útok osoby způsobilé být odpovědnou za přestupky. Proti útoku osoby, která není odpovědnou ve smyslu § 5 zákona č. [200/1990](#) Sb., o přestupcích, za svá jednání, se lze bránit jen v rámci krajní nouze podle § 2 odst. 2 téhož zákona.

Za přisvojení cizí věci jinak bez přivolení oprávněné osoby ve smyslu § 50 odst. 1 písm. b) zákona č. [200/1990](#) Sb., o přestupcích, je nutno považovat i situaci, kdy osoba získá věc v souladu s právem z důvodu krajní nouze, avšak posléze věc odmítla vydat osobě oprávněné. **(rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, čj. 1 As 1/2008-172)**

Podle soudní judikatury je nutná obrana přípustná proti útoku přímo ohrožujícímu jakýkoli zájem chráněný trestním zákonem. V této souvislosti má Nejvyšší správní soud za to, že pro trestnost přestupků musí platit obdobné principy a pravidla jako v případě trestných činů. V této souvislosti lze poukázat na rozhodnutí Nejvyššího správního ze dne 31. 5. 2007, čj. 8 As 17/2007-35, ve kterém Nejvyšší správní soud mimo jiné konstatoval, že „Trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů“ a že „pro trestnost jednání musí být naplněna i materiální stránka deliktu a krajní nouze je stavem vylučujícím protiprávnost jednání naplňujícího formální znaky deliktu“. Tutéž zásadu lze vztáhnout i na právní posuzování přestupků. Přestupkem může být pouze protiprávní čin. Chybí-li znak protiprávnosti, nelze odpovědnost za přestupek vyvozovat, protože se pak jedná o dovolené jednání, které, ačkoliv se svými znaky podobá přestupku, nenaplnuje skutkovou podstatu přestupku a není ani nebezpečné pro společnost. Přestupkem proto nemůže být jednání, které formálně přestupku odpovídá, ale není dána jeho protiprávnost. Okolnosti vylučující protiprávnost mohou vyplývat přímo ze zákona nebo z obecných právních principů. Správní orgán rozhodující o uložení sankce za správní delikt (přestupek) přitom musí přihlížet k okolnostem, které protiprávnost sankcionovaného jednání vylučují, včetně skutečností zakládajících stav nutné obrany. Kromě nutné obrany ještě zákon o přestupcích mezi okolnosti vylučující protiprávnost řadí také jednání v krajní nouzi v ust. § 2 odst. 2 písm. b) a jednání na příkaz v ust. § 6.

Nutná obrana nesmí být nepřiměřená povaze a nebezpečnosti útoku. Přiměřenost nutné obrany znamená tedy především to, že obrana odpovídá povaze a nebezpečnosti útoku. Jde tu o poměr mezi intenzitou útoku a obrany. Nutná obrana musí být natolik intenzivní, aby útok odvrátila, může tedy být i silnější než útok, avšak nesmí být přehnaná. Vedle samotné intenzity útoku je zde ještě jedno hledisko důležité pro hodnocení přiměřenosti nutné obrany, a to poměr škody, která hrozí z útoku a která je nutnou obranou způsobena. Při jednání v nutné obraně lze útočníkovi způsobit i větší škodu, než z jeho útoku hrozila. Mezi škodou hrozící a způsobenou však nesmí být hrubý nepoměr. **(rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2007, čj. 4 As 22/2007-73)**

Jestliže nutná obrana ve vztahu ke způsobu útoku nesmí být zcela zjevně nepřiměřená, pak a contrario platí, že může být nepřiměřená nebo i zjevně nepřiměřená. Pojem „zcela zjevně“ je tu nutno vykládat v subjektivním pojetí, tedy tak, že podmínky se posuzují podle toho, jak se jevíly zejména bránící se osobě, což dává soudu možnost, aby jednak posuzoval podmínky nutné obrany s určitou velkorysostí, jednak aby tyto podmínky zvažoval především z hlediska představ osoby, která se brání. Při zkoumání přiměřenosti nutné obrany je třeba vždy pečlivě uvážit všechny rozhodné okolnosti případu v celém jeho vývoji v konkrétním čase a na konkrétním místě, a to vždy se zřetelem k subjektivnímu stavu osoby, která odvracela útok, tj. podle toho, jak se čin útočníka jevil tomu, kdo jej odvracel (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2014, sp. zn. 5 Tdo 1283/2014). Při hodnocení rozhodných okolností, za kterých k útoku došlo, i charakteru tohoto útoku hraje roli nejen samotný fakt, jakým způsobem byl útok veden. Důležitá je i osoba útočníka, jeho vlastnosti a úmysly, které se při útoku projevíly, hrozící součinnost dalších osob doprovázejících útočníka, případně použití zbraně, jakož i další okolnosti, za nichž byl útok spáchán, za podmínky, že je lze zahrnout pod pojem „způsob útoku“ a že byly známé i zcela zjevně poškozenému obránci (srov. Šámal, P. a kol. Trestní zákoník. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 406). **(rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 1. 2. 2017, čj. 52 A 61/2016-81)**

Jednání v nutné obraně musí být přímo zaměřeno na odvrácení uvedeného útoku, tj. mezi tímto jednáním a útokem musí existovat nejen bezprostřední souvislost, ale musí se jednat o takovou obranu, aby byla vůbec způsobilá útok odvrátit. **(rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 5. 2015, čj. 52 Ad 10/2014-77)**

Související ustanovení:

§ 5 - přestupek, § 16 - omyl skutkový, § 24 - krajní nouze, § 26 - svolení poškozeného, § 27 - přípustné riziko, § 28 - oprávněné použití zbraně, § 37 - určení druhu a výměry správního trestu, § 39 - polehčující okolnosti, § 44 - mimořádné snížení výměry pokuty, § 69 - obviněný

Související předpisy:

§ 29 tr. zákoníku, - § 3 spr. řádu

Literatura:

STAŠA, J. Kapitola XI. Faktické pokyny a donucovací úkony. In HENDRYCH, D. a kol. *Správní právo. Obecná část*. 8. vyd. Praha: C. H. Beck, 2012.

ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní zákoník*. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2012.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Prémiový rezidenční komplex Bakers Court přináší na realitní trh komfortní bydlení s 5* službami](#)
- [ESG Simple jako praktická opora pro ESG reporting malých a středních podniků](#)
- [Digitální důkazy z webu v soudním řízení: jak doložit, co bylo online zveřejněno?](#)
- [V lednu přišel šok. Ze seznamu zmizely tisíce soudních překladatelů](#)
- [Koupě nemovitosti v Rakousku: vedlejší náklady v praxi](#)
- [Legal Innovation Day 2026: Praktické využití umělé inteligence v právní praxi](#)
- [Prémiový rezidenční komplex Bakers Court přináší na realitní trh komfortní bydlení s 5* službami](#)
- [Festival jako prestižní teambuilding](#)
- [Spojení Generali České a Právní ochrany D.A.S. přináší první výhodu: navýšení pojistného limitu na 5 milionů](#)
- [Kultura jako prestižní benefit: Proč by právní firmy měly sázet na „inteligentní zážitky“? Rozhovor s JUDr. Martinou Jankovskou](#)
- [Wolters Kluwer uvádí na český trh AI právní pracovní prostor Libra s integrovaným obsahem ASPI](#)